

200707381/1.

Datum uitspraak: 19 december 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak nr. 07/11272 van de rechtbank 's-Gravenhage,
nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, van 25 september 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 16 februari 2007 heeft de minister van Justitie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 25 september 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 19 oktober 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

De staatssecretaris van Justitie heeft een verweerschrift ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. D. Roemers, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. E. de Groot, ambtenaar van Staat.

w.g. Roemers
Lid van de enkelvoudige kamer

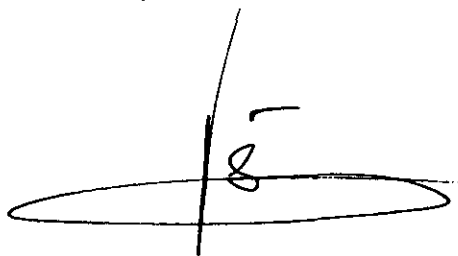
w.g. De Groot
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 19 december 2007

210.

Verzonden: 19 december 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line extending to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats 's-Hertogenbosch

Sector bestuursrecht

Zaaknummer: AWB 07/11272

Uitspraak van de enkelvoudige kamer van 25 september 2007

inzake

geboren op
nationaliteit Sierra Leone,
verblijvende te
eiser,
gemachtigde mr. E.L. Garnett, voorheen mr. M.A.C. Siemerink,

tegen

de staatssecretaris van Justitie,
te Den Haag,
verweerder,
gemachtigde mr. D.B. Deckers.

Procesverloop

Bij besluit van 16 februari 2007 heeft verweerder de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) afgewezen.

Tegen dit besluit heeft eiser beroep ingesteld.

De zaak is behandeld op de zitting van 30 augustus 2007, waar eiser is verschenen in persoon, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder is verschenen bij gemachtigde.

Overwegingen

1. Aan de orde is de vraag of het besluit van 16 februari 2007 in rechte stand kan houden.
2. De rechtbank gaat bij de beoordeling van het beroep uit van de volgende feiten.
3. Eiser heeft op 27 juli 2001 een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd in de zin van artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) ingediend. Bij besluit van 15 maart 2002 is eiser met ingang van 27 juli 2001 en geldend tot 27 juli 2004 voornoemde vergunning verleend op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000. Op 26 juni 2004 heeft eiser een aanvraag voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd ingediend, welke verweerder bij het onderhavige besluit van 16 februari 2007 heeft afgewezen.

4. Verweerder heeft de aanvraag van eiser tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 van de Vw 2000 afgewezen nu de grond voor verlening als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 is komen te vervallen, aangezien het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers afkomstig uit Sierra Leone inmiddels is beëindigd. Die afwijzing is gebaseerd op het bepaalde in artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000. Verweerder heeft zich voorts op het standpunt gesteld dat eiser ook niet in aanmerking komt voor toelating op een van de andere gronden als bedoeld in artikel 29 van de Vw 2000. Verweerder heeft zich in dat verband primair op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser ongeloofwaardig is.

5. Eiser heeft zich in beroep – kort samengevat en voor zover van belang – op het standpunt gesteld dat hij wel in aanmerking komt voor toelating op de gronden bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, dan wel c van de Vw 2000. Eiser is van mening dat hem het ontbreken van reisdocumenten niet kan worden toegerekend. Eiser vermag niet in te zien – zoals verweerder stelt – dat hij, omdat hij de kleur van de boot heeft kunnen zien, ook de vlag en de naam van het schip had moeten zien. Immers, het zien van de kleur van grote oppervlakken zoals de romp van een schip is beduidend eenvoudiger dan het zien en lezen van de naam van een schip en de vlag die hoog hangt en minder groot is. Daarbij was het donker toen eiser aan boord ging, hetgeen eiser ook duidelijk heeft verklaard in het eerste en nader gehoor. Voorts heeft eiser zich in beroep gemotiveerd op het standpunt gesteld dat en waarom verweerder het asielrelaas in redelijkheid niet ongeloofwaardig heeft kunnen achten. Bovendien stelt eiser dat het bestreden besluit tot stand is gekomen in strijd met het zorgvuldigheidsbeginsel. Eisers lichamelijke en psychische klachten dienen in het licht van de traumatische ervaringen in het RUF-kamp te worden gezien. Zijn ervaringen in het geboortedorp en in het rebellenkamp vallen onder de limitatieve opgesomde ervaringen van het traumatabeleid, aldus eiser.

6. De rechtbank overweegt als volgt.

7. Een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 van de Vw 2000 worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 van de Vw 2000 voordoet.

8. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, van de Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur ervan kan worden afgewezen indien de grond voor verlening, als bedoeld in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

9. De rechtbank stelt vast dat eiser niet opkomt tegen verweerders beëindiging op 16 september 2002 van het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers uit Sierra Leone, welke beëindiging door de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State bij uitspraak van 26 februari 2003 (JV 2003/140) als rechtmatig is geoordeeld. Derhalve heeft verweerder op goede gronden zich op het standpunt gesteld dat gezien de huidige situatie de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, is komen te vervallen.

AWB 07/11272

3

10. De rechtbank ziet zich vervolgens gesteld voor de vraag of verweerder zich tevens op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser niet in aanmerking komt voor de gevraagde verblijfsvergunning nu hij noch ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, noch ten tijde van het bestreden besluit in aanmerking kwam voor toelating op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a tot en met c, van de Vw 2000 genoemde gronden.

11. Naar de mening van eiser komt hij voor toelating op een van de voormelde gronden in aanmerking. Ter onderbouwing hiervan heeft hij het volgende aangevoerd. Eiser en zijn vader werden in februari 1999 nabij opgepakt door de rebellen van het Revolutionary United Front (RUF). Eisers vader werd doodgeschoten en eiser werd gedwongen om met de rebellen mee te gaan naar hun kamp in . Een andere groep rebellen nam eisers moeder, zus en broer mee naar een voor eiser onbekende plaats. Het rebellenkamp waar eiser verbleef werd streng bewaakt. Mensen die wilden ontsnappen werden opgepakt en vermoord. Eiser werd door de rebellen mishandeld en hij moest voor de rebellen koken en geplunderde spullen dragen. Ook werd hij gedwongen mee te gaan naar omliggende dorpen om huizen in brand te steken. Eisers moest adressen van mensen doorgeven. Zo moest hij in - waar hij mensen kende - de rebellen naar de rijke mensen brengen. In moest eiser de rebellen naar de dorpschouwen brengen. Dit waren De rebellen vermoordden daarop de dochter van beroofden hem van zijn geld en namen twee andere kinderen mee naar de bossen. zei dat hij wraak op eiser zou nemen en ook door werd eiser met de dood bedreigd. In eisers geboortedorp moest eiser de rebellen naar paramountchief P.C. brengen. Diens vrouw werd door de rebellen verkracht en hun spullen werden verbrand. Eiser werd herkend door de vrouw van het dorpschouf en toen hij tegen haar zei dat hij door de rebellen werd gedwongen werd hij door hen mishandeld. De vrouw van het dorpschouf zwoer wraak op eiser. In andere dorpen werd eiser gedwongen huizen in brand te steken. Andere gevangenen zeiden dat er in de dorpen waar eiser was geweest over hem werd gesproken en dat hij zou worden gedood. Na verloop van tijd werden de gevangenen minder streng bewaakt. Op een dag kwam er een blanke man, een diamanthandelaar naar het rebellenkamp. Eiser was de eerste die hem ontmoette en hij bracht de diamanthandelaar naar de rebellenleiders, genaamd en Nadat de leiders met de diamanthandelaar hadden gesproken vertelde eiser hem over zijn probleem. De diamanthandelaar vertelde aan eiser dat hij naar de rivier moest gaan en daar op hem moest wachten. Eiser deed dit en werd door de diamanthandelaar aan boord gebracht van een klein bootje, genaamd Na een dag varen werd eiser aan boord van een groter schip gebracht waarmee eiser naar Nederland voer en waar hij op 11 juli 2001 arriveerde.

12. Verweerder heeft zich in het bestreden besluit gemotiveerd op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de aan hem verleende verblijfsvergunning asiel op grond van het categoriale beleid niet in aanmerking kwam voor toelating op één van de andere gronden als bedoeld in artikel 29, van de Vw 2000 en dat dit standpunt, ook gezien in het licht van de huidige situatie in Sierra Leone, gehandhaafd blijft. Als motivering is aan deze beslissing ten grondslag gelegd dat eiser niet aannemelijk heeft gemaakt dat de aanvraag is gegrond op omstandigheden die, hetzij op zichzelf, hetzij in verband met andere feiten, een rechtsgrond voor verlening van een verblijfsvergunning vormen. Naar de mening van verweerder heeft eiser toerekenbaar geen reisdocumenten overgelegd en ontbeert het asielaanvraag positieve overtuigingskracht, zodat het relaas voor ongeloofwaardig moet worden gehouden.

13. Het is vaste jurisprudentie dat de vaststelling of en in hoeverre bij de beoordeling van de asielaanvraag wordt uitgegaan van de door de vreemdeling in zijn asielaanvraag naar voren

AWB 07/11272

4

gebrachte feiten tot de verantwoordelijkheid van verweerder behoort en dat die vaststelling door de rechter slechts terughoudend kan worden getoetst. De maatstaf bij die te verrichten toetsing is niet het eigen oordeel van de rechter over de geloofwaardigheid van het relaas, maar de vraag of grond bestaat voor het oordeel dat de minister, gelet op de motivering, neergelegd in het voornemen en het bestreden besluit, gezien in het licht van de verslagen van de gehouden gehoren, de daarop aangebrachte correcties en aanvullingen en het gestelde in de zienswijze, in redelijkheid tot zijn oordeel over de geloofwaardigheid van het relaas heeft kunnen komen.

14. Uit vaste jurisprudentie kan voorts worden opgemaakt dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt kan stellen dat de oprechtheid van een vreemdeling en de geloofwaardigheid van het asielrelaas op voorhand zijn aangetast indien een vreemdeling niet aannemelijk kan maken dat het ontbreken van reis- of identiteitspapieren dan wel andere bescheiden die noodzakelijk zijn voor de beoordeling van zijn aanvraag, niet aan hem is toe te rekenen. Het toerekenbaar ontbreken van deze documenten vormt op zichzelf echter geen grond voor afwijzing van de aanvraag op grond van artikel 31, tweede lid, onder f, van de Vw 2000, maar zal steeds door verweerder in de context van het totale feitencomplex moeten worden gezien. Indien er sprake is van een situatie als bedoeld in artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, geldt dat in het asielrelaas ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voorkomen. Van het asielrelaas moet dan een positieve overtuigingskracht uitgaan om geloofwaardig geacht te kunnen worden.

15. De rechtbank stelt vast dat verweerder zich in de besluitvorming in het kader van artikel 31, tweede lid onder f, van de Vw 2000 gemotiveerd op het standpunt heeft gesteld dat eiser toerekenbaar geen documenten over zijn reis naar Nederland heeft overgelegd. Omdat eiser ook in gebreke is gebleven in zijn verklaringen aangaande de door hem gestelde reisroute, blijft het ontbreken van reisdocumenten volgens verweerder toerekenbaar. Daarbij heeft verweerder aangegeven dat eiser niet weet onder welke vlag het schip voer en dat eiser ook de naam van het schip niet weet. Evenmin weet eiser of de boot ergens onderweg is gestopt of in welke plaats het schip aankwam. Dat eiser tijdens zijn reis per schip was verborgen in een kamertje en daar de hele reis verbleef, maakt niet dat van hem niet mag worden verwacht dat hij dergelijke details kan vertellen. Eiser is immers ook aan en van boord gegaan en is aansluitend verder gereisd, terwijl hij blijkens zijn verklaring ongeveer twee weken onderweg is geweest. De stelling van eiser in de zienswijze dat het hem niet valt te verwijten dat hij de vlag van het schip niet heeft gezien omdat het donker was, het een grote boot was en hij onmiddellijk naar het ruim is gebracht, wordt door verweerder niet gevolgd. Volgens verweerder heeft eiser wel kunnen verklaren, en derhalve ook kunnen waarnemen, dat de onderkant van de boot zwart was en de bovenkant rood. Niet valt in te zien waarom eiser niet eveneens de vlag of de naam van het schip gezien zou hebben. Bovendien is het vreemd dat eiser niet zeker weet of de boot gestopt zou zijn onderweg, aldus verweerder.

16. Gelet op de daaraan ten grondslag gelegde motivering is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser in gebreke is gebleven in zijn verklaringen aangaande de door hem beweerdelijk afgelegde reisroute, zodat het ontbreken van reisdocumenten aan eiser kan worden tegengeworpen. Uit vaste jurisprudentie volgt dat het toerekenbaar ontbreken van reisdocumenten ter staving van de aanvraag reeds voldoende is voor de conclusie dat hierdoor de oprechtheid van het asielrelaas op voorhand is aangetast en afbreuk wordt gedaan aan de geloofwaardigheid van het asielrelaas.

17. Nu verweerder aan eiser artikel 31, tweede lid, en onder f, van de Vw 2000, heeft mogen tegenwerpen dienen in het asielrelaas van eiser om het geloofwaardig te achten geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden van de relevante bijzonderheden voor te komen. Van het asielrelaas moet in dat geval een positieve overtuigingskracht uitgaan. Bij de beantwoording van de vraag of daarvan in een concreet geval sprake is, komt verweerder beoordelingsruimte toe.

18. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist omdat eiser tegenstrijdige, bevreemdend wettende en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd op essentiële onderdelen die de kern van het relaas betreffen. Zoals verweerder ter zitting heeft benadrukt zijn met name de verklaringen van eiser over zijn ontmoeting met de diamanthandelaar en de daarna gevolgde ontsnapping doorslaggevend geweest om het relaas ongeloofwaardig te achten. Verweerder acht niet geloofwaardig dat een diamanthandelaar, die diamanten van de rebellen wilde kopen en al eerder in het kamp was geweest, als eerste eiser, een gevangene van de rebellen, zou hebben ontmoet in het kamp. Niet wordt geloofwaardig geacht dat eiser als gevangene een dergelijke vrijheid zou hebben gehad. In het licht daarvan wordt het eveneens bevreemdend gevonden dat de rebellen, nadat de onderhandelingen over de diamanten zouden zijn afgerond, eiser zouden toestaan alleen met de handelaar te praten. Voorts wordt het niet geloofwaardig geacht dat een diamanthandelaar, die zaken heeft gedaan en wil doen met rebellen, zijn leven wil wagen om een voor hem wildvreemde gevangene van die rebellen zo maar te willen helpen ontsnappen en die gevangene vervolgens belangeloos, zonder enige vergoeding, in staat te stellen om als verstekeling per boot te vluchten. Verweerder acht het niet aannemelijk dat de diamanthandelaar eiser zomaar zou helpen te ontsnappen, gelet op de reputatie van de rebellen en de verklaringen van eiser over de reactie van de rebellen, indien men probeerde te ontsnappen. De verklaring van eiser dat de blanke man hem heeft geholpen omdat hij deze had geholpen toen de blanke man diamanten bij de commandanten wilde kopen, wordt evenmin geloofwaardig geacht. Niet valt in te zien waarom de blanke man de hulp van eiser nodig zou hebben nu eiser zelf heeft verklaard dat deze man had gezegd dat hij al vaker langs was geweest bij de rebellen. Eiser heeft verklaard dat hij is ontsnapt toen hij kleren voor de rebellen moest wassen. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiser onbewaakt naar de rivier kon gaan, zich daar in de bossen kon verschuilen en daarna ongehinderd in de boot kon stappen en weg kon varen. Dit klemmt volgens verweerder des te meer nu eiser heeft verklaard dat hij nooit eerder geprobeerd had te vluchten omdat er geen mogelijkheden waren en dat anderen bij hun pogingen waren gedood. Eisers verklaring dat de rebellen wisten dat hij veel misdaden had gepleegd en dat hij daarom niet zou durven vluchten en omdat de blanke man bij de rebellen was geweest en hem niets aan hadden gedaan, acht verweerder niet plausibel. Aldus heeft eiser zijn gestelde verblijf bij de rebellen volgens verweerder niet aannemelijk gemaakt. Dat eiser de namen van de rebellen heeft genoemd en hij deze namen niet kon kennen uit openbare bronnen, kan naar de mening van verweerder niet tot een andere conclusie leiden.

Tevens heeft eiser volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent zijn schoolidentiteitskaart. Verweerder heeft verder gewezen op de wisselende verklaringen over het jaar waarin hij stelt voor het eerst problemen te hebben gehad met de rebellen en over het al dan niet aanwezig zijn van een andere groep rebellen bij de aanval van zijn dorp in februari 1999.

19. De rechtbank oordeelt dienaangaande dat verweerder heeft zich aldus op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielrelaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. De enkele omstandigheid dat voor sommige van de door verweerder bevreemdend geachte elementen in het relaas door eiser in de zienswijze en het beroepschrift

een mogelijke verklaring is gegeven, biedt, gelet op de toe te passen toetsingsmaatstaf, onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas als geheel positieve overtuigingskracht mist. De rechtbank vindt steun voor deze conclusie in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 november 2004, 200404945/1, LJN: AR8696.

20. Met betrekking tot de stelling van eiser dat zijn lichamelijke en psychische klachten dienen te worden gezien in het licht van de traumatische ervaringen in het RUF-kamp, overweegt de rechtbank dat verweerder zich in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat, nu geen geloof wordt gehecht aan zijn verklaringen omtrent de gestelde gruwelijke gebeurtenissen en de moord op zijn vader, eiser geen geslaagd beroep kan doen op het door verweerder gevoerde traumatabeleid.

21. Ten slotte overweegt de rechtbank dat evenmin grond bestaat voor het oordeel dat verweerder zich niet op het standpunt heeft kunnen stellen dat eiser ook op grond van de huidige situatie in Sierra Leone niet in aanmerking komt voor toelating op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, van de Vw 2000. Voor zover eiser zich in dit verband beroept op zijn individuele asielaas, is de rechtbank van oordeel dat dit beroep niet kan slagen, nu hiervoor reeds is geconcludeerd dat verweerder eisers asielaas ongeloofwaardig heeft mogen achten.

22. Gelet op het voorgaande heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank eiser op goede gronden niet in aanmerking gebracht voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de Vw 2000.

23. Ook overigens bestaat naar het oordeel van de rechtbank geen aanleiding tot vernietiging van het bestreden besluit, zodat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

24. Voor een veroordeling van één der partijen in de door de andere partij gemaakte kosten bestaat geen aanleiding.

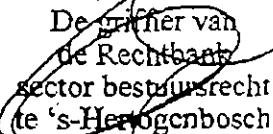
25. Beslist wordt als volgt.

Beslissing
De rechter,

verklaart het beroep ongegrond;

Aldus gedaan door mr. J.R. van Es- de Vries als rechter in tegenwoordigheid van
H.J. Renders als griffier en uitgesproken in het openbaar op 25 september 2007.*Partijen kunnen tegen deze uitspraak hoger beroep instellen bij:**Raad van State
Afdeling bestuursrechtspraak
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC Den Haag*

VOOR KOPIE KONFORM

De griffier van
de Rechtbank
sector bestuursrecht
te 's-Hertogenbosch*De termijn voor het indienen van een beroepschrift bedraagt vier weken na verzending van de uitspraak door de griffier. Artikel 85 van de Vw 2000 bepaalt dat het beroepschrift een of meer grieven tegen de uitspraak bevat. Artikel 6:5 van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) bepaalt onder meer dat bij het beroepschrift een afschrift moet worden overgelegd van de uitspraak. Artikel 6:6 van de Awb is niet van toepassing.*Afschriften verzonden: **25 SEP. 2007**

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

Spinhuiswal 2
5211 JG 'S-HERTOGENBOSCH
Postbus 1308
5200 BJ 'S-HERTOGENBOSCH
tel. 073 - 6158800
fax 073 - 6158809
www.rechtsbijstandasiel.nl

Raad van State,
Afdeling Bestuursrechtspraak,
Hoger Beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC 'S-GRAVENHAGE

Fax: 070-3651380

mw mr C.C.H.M. Backerra
advocaat

mw. mr. S.E.B. den Boer
advocaat

mw mr. H.W. Costermans
jurist

mw. mr. I. van den Elshout
advocaat

mw. mr. E.L. Garnett
advocaat

drs. J.W. de Haan
jurist

mw mr J.M. Landsman
jurist

mw. mr. A.A. Douw
jurist

mr. A.F.J. Lemmens
jurist

appèlschrift

'S-HERTOGENBOSCH, 19 oktober 2007

Betreft
Geboren
Nationaliteit :Sierraleonese
IND-nummer :0107.27.8059

Geachte heer, mevrouw,

geboren

verder te noemen appellant, te dezer

zake woonplaats kiezende te 's-Hertogenbosch, Spinhuiswal 2, ten kantore van de Stichting Rechtsbijstand Asiel, waarvan mr. E.L. Garnett, advocaat, verklaart tot het indienen van het onderhavige hoger beroep bepaaldelijk gevolmachtigd te zijn, met het recht van substitutie.

dat appellant hierbij hoger beroep instelt tegen het in kopie bijgesloten afschrift van de uitspraak van de Arrondissementsrechtbank te 's-Hertogenbosch (verder: de rechtbank) (productie 1), gedateerd op 25 september 2007 enkel verzonden per post, aangekomen 26 september 2007.

Uitdrukkelijk wordt opgemerkt dat eventuele griffierechten ten laste dienen te worden gebracht van de rekening courant van de SRA.

Dit appèlschrift berust op de navolgende grieven:

De eerste grief richt zich tegen de overweging van de rechtbank dat

"18. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat het asielaanvraag van eiser positieve overtuigingskracht mist omdat eiser tegenstrijdige, bevreemdend wettende en ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd op essentiële onderdelen die de kern van het relaas betreffen. Zoals verweerder ter zitting heeft benadrukt zijn met name de verklaringen van eiser over zijn ontmoeting met de diamanthandelaar en de gevolgd ontsnapping doorslaggevend geweest om het relaas ongeloofwaardig te achten. Verweerder acht niet geloofwaardig dat een diamanthandelaar, die diamanten van de rebellen wilde kopen en al eerder in het kamp was geweest, als eerste eiser, een gevangene van de rebellen, zou hebben ontmoet in het kamp. Niet wordt geloofwaardig geacht dat eiser als gevangene een dergelijke vrijheid zou hebben gehad. In het licht daarvan wordt het eveneens bevreemdend gevonden dat de rebellen, nadat de onderhandelingen over de diamanten zouden zijn afgerond, eiser zouden toestaan alleen met de handelsreis te praten. Voorts wordt het niet geloofwaardig geacht dat een diamanthandelaar, die zaken heeft gedaan en wil doen met de rebellen, zijn leven wil wagen om een voor hem wildvreemde gevangene van de rebellen zo maar te willen helpen ontsnappen en die gevangene

SNS Bank Arnhem
90.28.34 487

Stichting Dardengelden
Rechtsbijstand Asiel
Arnhem
rek: 96.29.93.328

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
19 OKT 2007	
ZAAKNR.	VI
AAN:	VI
BEHANDELD: DD:	PAR:

4563-A

Stichting Rechtsbijstand Asiel
LEGAL AID

vervolgens belangeloos, zonder enige vergoeding, in staat stellen om als verstekeling per boot te vluchten. Verweerder acht het niet aannemelijk dat de diamantenhandelaar eiser zomaar zou helpen te ontsnappen, gelet op de reputatie van de rebellen en de verklaringen van eiser over de reactie van de rebellen, indien men probeerde te ontsnappen. De verklaring van eiser dat de blanke man hem heeft geholpen omdat hij deze had geholpen toen de blanke man diamanten bij de commandanten wilde kopen, wordt evenmin geloofwaardig geacht. Niet valt in te zien waarom de blanke man de hulp van eiser nodig zou hebben nu eiser zelf heeft verklaard dat deze man had gezegd dat hij al vaker langs was geweest bij de rebellen. Eiser heeft verklaard dat hij is ontsnapt toen hij kleren voor de rebellen moest wassen. Verweerder acht het niet geloofwaardig dat eiser onbewaakt naar de rivier kon gaan, zich daar in de bossen kon verschuilen en daarna ongehinderd in de boot kon stappen en weg kon varen. Dit klemt volgens verweerder des te meer nu eiser heeft verklaard dat hij nooit eerder geprobeerd had te vluchten omdat er geen mogelijkheden waren en dat anderen bij hun pogingen waren gedood. Eisers verklaring dat de rebellen wisten dat hij veel misdaden had gepleegd en dat hij daarom niet zou durven vluchten en omdat de blanke man bij de rebellen was geweest en hem niets aan hadden gedaan, acht verweerder niet plausibel. Aldus heeft eiser zijn gestelde verblijf bij de rebellen volgens verweerder niet aannemelijk gemaakt. Dat eiser de namen van de rebellen heeft genoemd en hij deze namen niet kon kennen uit openbare bronnen, kan naar de mening van verweerder niet tot een andere conclusie leiden.

Tevens heeft eiser volgens verweerder tegenstrijdige verklaringen afgelegd omtrent zijn schoolidentiteitskaart. Verweerder heeft verder gewezen op de wisselende verklaringen over het jaar waarin hij stelt voor het eerst problemen te hebben gehad met de rebellen en over het al dan niet aanwezig zijn van een andere groep rebellen bij de aanval van zijn dorp in februari 1999.

19. De rechtbank oordeelt dienaangaande dat verweerder zich aldus op het standpunt heeft kunnen stellen dat het asielaas van eiser positieve overtuigingskracht mist en daarom ongeloofwaardig is. De enkele omstandigheid dat voor sommige van de verweerder bevreemdend geachte elementen in het relaas door eiser in de zienswijze en het beroepsschrift een mogelijke verklaring is gegeven, biedt, gelet op de toe te passen toetsingsmaatslaf, onvoldoende grond voor het oordeel dat verweerder zich niet in redelijkheid op het standpunt heeft kunnen stellen dat het relaas als geheel positieve overtuigingskracht mist. De rechtbank vindt steun voor deze conclusie in de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 23 november 2004, 200404945/1, LJN: AR 8696."

Teolichting

Appellant is de opvatting toegedaan dat het opleggen van de verzwaarde bewijspositie van de positieve overtuigingskracht in ieder geval binnen art. 3 EVRM verband in strijd is met de leer van het EHRM. Zie EHRM, inzake ¹ (dd 11 januari 2007, Appl. 1948/04): "Given the absolute nature of the protection afforded by Article 3, it must be satisfied that the assessment made by the authorities of the Contracting State is adequate and sufficiently supported by domestic materials as well as by materials originating from other, reliable and objective sources. This further implies that, in assessing an alleged risk of treatment contrary to Article 3 in respect of aliens facing expulsion in a country of destination may change in the course of time."

Deze passages hebben betrekking op de landendocumentatie. Er is echter geen goede reden voorstelbaar dat het Europese Hof het expliciet genoemde toetsingskader van een "full assessment" beperkt tot uitsluitend het aspect van de landendocumentatie.

Van belang is voorts dat de overwegingen van het Europese Hof inzake een "full assessment" in deze uitspraak geplaatst zijn binnen het (uitsluitende) kader van de beoordeling van een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling, derhalve los van een

beoordeling van strijd met artikel 13 EVRM – het beroep op artikel 13 werd door het Europese Hof verworpen. Dit betekent dat onafhankelijk van artikel 13 van het verdrag, artikel 3 EVRM de verplichting tot een volle toets met zich mee brengt.

Derhalve dient bij een beroep op artikel 3 EVRM in ieder opzicht sprake te zijn van een onafhankelijk en indringende toets die nimmer marginaal mag zijn, maar volledig of "vol" moet zijn.

Het automatisch en verplicht opleggen van een verzwaarde bewijspositie afgeleid uit de afwezigheid van documenten of reisbescheiden is een abstractie van de werkelijkheid en kan nimmer een volwaardige toets inhouden. De rechtbank miskent dat een marginale toetsing door de rechtbank in strijd wordt geacht met de leer van het EHRM zoals volgend uit.

De rechtbank gaat voorbij aan het feit dat appellant gedetailleerd en consistent verklaard heeft over zijn verblijf bij de rebellen. Zijn verklaringen komen overeen met wat bekend is over gedwongen verblijf van burgers bij de rebellen. De staatssecretaris bestrijdt dit niet. Appellant heeft gedetailleerde informatie verstrekt die in 2001 niet bekend was. Pas in 2004 was deze informatie bekend bij het ministerie van buitenlandse zaken. Dit is een harde en concrete aanwijzing dat de verklaringen van appellant wel degelijk aannemelijk zijn. Bij een volle toetsing dienen deze aspecten meer gewicht te krijgen dan de vermoedens van de staatssecretaris. Zulks miskent de rechtbank.

Conclusie

Gezien het voorgaande is de aangevallen uitspraak volgens appellant in strijd met, althans geeft een verkeerde toepassing aan diverse verdragsbepalingen. Daarnaast wordt in dit verband ook gewezen op ongeschreven internationaalrechtelijke bepalingen en beginselen. Tevens meent appellant dat de aangevallen uitspraak in strijd is met, althans een verkeerde toepassing geeft aan diverse geschreven en ongeschreven nationale wettelijke bepalingen, waaronder de Vreemdelingenwet 2000 en de Algemene Wet Bestuursrecht.

Gelet op het voorgaande kan de uitspraak van de rechtbank niet in stand blijven. Appellant verzoekt uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de uitspraak van de rechtbank te vernietigen. Voorts verzoekt appellant u om, doende wat de rechtbank had behoren te doen, het inleidende beroep alsnog gegrond te verklaren vanwege het ontbreken van een deugdelijke motivering, de bestreden beschikking te vernietigen en te bepalen dat verweerder binnen een door uw Afdeling te bepalen termijn een nieuwe beschikking dient te nemen, met veroordeling van verweerder in proceskosten.

Tot slot verzoek ik u het proces-verbaal van de ten behoeve van appellant gehouden zitting bij de rechtbank te zenden, zodra deze in uw bezit is.

Hoogachtend

mr. mr. E.L. Garnett
gevolmachtigde